

ТРАДИЦИОНАЛНИ КИНЕСКИ ИНСТРУМЕНТИ У УМЈЕТНИЧКОЈ МУЗИЦИ НА ПРИМЈЕРУ ИЗВОЂАЧКЕ ДЈЕЛАТНОСТИ КАМЕРНОГ ОРКЕСТРА ЗАБРАЊЕНОГ ГРАДА

мр Дражан Косорић,
мр Сандра Ивановић
Универзитет у Источном Сарајеву
Музичка академија
Катедра за теоријску наставу
E-mail: draazh@hotmail.com

УДК: 781.91

Оригиналан научни чланак

Сажетак: Примјена традиционалних инструмената у умјетничкој музици Кине заузима значајно мјесто. Настојање да се очува културно наслеђе у сваком смислу једна је од основних одлика савременог кинеског друштва. Његовање традиционалне кинеске музике и очување аутентичности инструмената надграђује се њиховим активним увођењем у савремену умјетничку музику и стварањем новог репертоара за различите ансамбле у којима они имају значајну улогу. Један од најзначајнијих кинеских ансамбала ове врсте јесте Камерни оркестар Забрањеног Града, јединствен по свом саставу и највишим извођачким и умјетничким донетима. Овај ансамбл промовише традиционалне кинеске инструменте широм свијета и на њихову иницијативу настаје све већи број дјела чији су аутори композитори Кине, али и композитори из разних земаља свијета. Аутори овог рада, током својих боравака у Кини, учествујући у пројектима који су имали за циљ упознавање с кинеском традиционалном музиком и инструментима и њиховом употребом у савременој умјетничкој музици, имали су прилику да се ближе упознају са њиховим изражајним и техничким могућностима. Циљ овог рада јесте приказ основних карактеристика инструмената и упознавање са извођачком дјелатношћу Камерног оркестра Забрањеног града.

Кључне ријечи: традиционални кинески инструменти, умјетничка музика, Камерни оркестар Забрањеног Града

Примјена традиционалних инструмената у умјетничкој музици Кине заузима значајно мјесто. Настојање да се очува културно наслеђе у сваком смислу једна је од основних одлика савременог кинеског друштва. Његовање традиционалне кинеске музике и очување аутентичности инструмената надграђује се њиховим активним увођењем у савремену умјетничку музику и стварањем новог репертоара за различите ансамбле у којима они имају значајну улогу. Један од најзначајнијих кинеских ансамбала ове врсте јесте Камерни оркестар Забрањеног Града, јединствен по свом саставу и највишим извођачким и умјетничким донетима. Овај ансамбл промовише традиционалне кинеске инструменте широм свијета и на његову иницијативу настаје све већи број дјела чији су аутори композитори Кине, али и композитори из разних земаља свијета. Аутори овог рада, током својих боравака у Кини,

учествујући у пројектима који су имали за циљ упознавање с кинеском традиционалном музиком и инструментима и њиховом употребом у савременој умјетничкој музици, имали су прилику да се ближе упознају са њиховим техничким и изражајним могућностима.

Камерни оркестар Зобрањеног Града чине истакнути извођачи са Кинеског конзерваторијума – једне од најпрестижнијих музичких образовних институција у Кини. Сматра се да је један од најсавршенијих камерних ансамбала на свијету и, као таквог, промовише га Кинеско министарство културе. Карактерише га не само изузетно извођачко умјеће, већ и усмјереност овог оркестра ка очувању богатог кинеског културног наслеђа.

Ансамбл промовише кинеске традиционалне музичке инструменте на иновативан и јединствен сценско – експериментални начин, његујући суштину традиционалне музике кроз савремена изражајна средства.

Ансамбл има изузетно богату концертну дјелатност, учесник је најпрестижнијих фестивала широм свијета и биљежи бројне наступе у Аустралији, Новом Зеланду, Мексику, Сингапуру, Румунији, Русији, Бугарској, Пољској, Мексику, Куби, Израелу и др.

Умјетнички директор и диригент је Лиу Шун, професор на Кинеском конзерваторијуму.

У стални састав овог ансамбла улази 13 извођача, укључујући диригента. Инструменталне групе које су заступљене у оркестру су: дувачки инструменти (ди, сјао и шен), гудачки инструменти (банху /алт и тенор/, ерху, гаоху, цонгху), трзачки инструменти – пипа, сансјен, руан (жонгруан, даруан, дијинруан), јангћин, жен (гужен), ударалке (сјаоло, сјаобо, бангу, там там, temple block, вибрафон и друге оркестарске ударалке), клавир и контратенор. У оквиру инструменталних група, поједини извођачи, по потреби, свирају на некој другој регистарској варијанти или сасвим другом инструменту. Наведени инструменти нису познати на нашем поднебљу, те слиједи кратак приказ њихових техничких и звучних својстава.

Један од најраспрострањенијих кинеских дувачких инструмената је древни дрвени дувачки инструмент *ди*, кинеска попречна флаута. Претпоставља се да је у Кину дошао из Средње Азије прије више од 2400 година. Током недавних археолошких ископавања пронађене су попречне флауте израђене од кости старе око 8000 година, које су по конструкцији веома сличне савременим ди флаутама (мада без карактеристичног отвора са мембраном), што свједочи у корист хипотезе о кинеском поријеклу инструмента ди. Цијев инструмента ди се у већини случајева прави од бамбуса или трске, али сусреће се и ди који се прави од других врста дрвета, чак и камена, најчешће жада. С једне стране ди је затворен, а на другом крају отворен. Отвор за удубавање ваздуха је први до затвореног дијела цијеви. У близини тог отвора налази се други, прекривен танком мембраном, која даје инструменту специфичну боју сличну шуштању. Има шест рупа за прсте, са додатне

двје рупе са предње и двје рупе са задње стране инструмента које се налазе у близини отвореног дијела цијеви.

Уопштено, постоје два вида инструмента ди: први је дужи, *куди*, из Јужне Кине, са тамнијим тоном и нижим регистром на којем се најчешће употребљавају тоналитети *Це, Де, Ге и Еф* и њихове молске паралеле. Опсег овог инструмента је приближно $a - de^3$. Други је *бангди*, из Сјеверне Кине, инструмент са краћом цијеви, вишег регистра и звонким и продорним тоном. Користи се у тоналитетима *Це, Де, Ге и Еф* и њиховим молским паралелама, мада се у пракси користе и инструменти штимовани и за свирање у другим тоналитетима (*А, Е, Бе*). Ди је инструмент који је прилично виртуозан, има развијену извођачку технику и артикулационо је разноврстан. То му омогућава да лако изрази различите карактере: разиграност и грациозност, али и лирику и меланхолију. Опсег овог инструмента је приближно $de^1 - ze^3$.

Друга врста флауте која је заступљена у Камерном оркестру Забрањеног града је *сјао*, уздужна флаута, направљена од бамбуса. Један је од најстаријих музичких инструмената Кине који постоји око 3000 година. На горњем дијелу инструмента налази се прорез за удубавање ваздуха. На цијеви се налази шест отвора за прсте (савремени инструменти могу имати и 7 отвора са предње стране и један са задње стране). Опсег је $de^1 - de^3$. Најчешћи тоналитети који се употребљавају су *Ге, Де, Еф, Це* и њихове молске паралеле. Звук флауте сјао карактерише одређена мекоћа, пригушени звук. У кинеској култури вјерује се да свирање на овом инструменту омогућава извјежбавање правилног дисања, што доприноси правилној циркулацији животне енергије „чи“ у организму. Називају је и „флаутом за медитацију“.

У групу дувачких инструмената спада и *шен (шенг)* - тзв. кинеске усне оргуље или усна хармоника који се значајно разликује у техничком и звучном смислу од попречних и уздужних кинеских флаута. Није прецизно утврђено када је шен настао, али археолошка истраживања потврдила су да је постојао и у вријеме око 2700. године прије нове ере, па и раније. Иако не постоји јединствен став око времена настанка шена, сигурно је да нас од његовог настанка дијели пет или шест миленијума. Шен функционише на принципу осциловања слободних металних језичака под утицајем ваздушне струје која настаје дувањем извођача у ваздушну комору. Основни дијелови шена су: кућиште са наусником, најчешће 17 цијеви (број може да варира од 6 до 19) израђених од бамбуса или трске и метални језичци – извори звука. На горњем дијелу кућишта налазе се отвори у којима су, у кружном облику, причвршћене цијеви, у чијој основи су плочице на којима су прорезани метални језичци. На доњем дијелу сваке цијеви налази се по један бочни отвор који се затвара прстом. Приликом затварања бочног отвора на цијеви и дувања или увлачења ваздуха из ваздушне коморе, метални језичак

осцилује и тако се добија звук изузетне финоће и изражајности. Савремени шен је хроматски инструмент. На њему могу да се свирају и акорди, па често има улогу хармонског инструмента у различитим ансамблима кинеских инструмената. Усавршен је у 20. вијеку значајним повећањем броја цијеви (до 36), савршенијим механизмом, проширеним опсегом, што је резултирало већим извођачким и изражајним могућностима. Постоји неколико регистарских варијанти шена: сопран, алт, тенор и бас. Овај инструмент све је заступљенији у свијету умјетничке музике јер композитори из цијелог свијета пишу различита дјела у којима шен има значајну улогу, као што су концерти за шен соло и симфонијски оркестар (Unsuk Chin: Концерт за шен и оркестар). Wu Wei, кинески виртуоз на шену, један од најзначајнијих извођача данашњице којем композитори посвећују своја дјела за овај инструмент. Принцип настанка звука на шену – путем осциловања слободног металног језичка под дејством ваздушне струје, послужио је у 19. вијеку конструкторима из Европе као основа за израду других инструмената који функционишу на исти начин. Један од таквих инструмената је и савремена хармоника и због тога се шен сматра њеном претечом.

У групи кинеских традиционалних гудачких инструмената најзаступљенији је *ерху*, тзв. кинеска виолина. Први инструменти овог типа забиљежени су у вријеме династије Тан (од 7. до 10. вијека). Грађа ерхуа није компликована. Састоји се од дрвене шестоугаоне резонантне кутије, на којој је рапета мембрана од змијске коже. Врат инструмента је без прагова, са двије жице које су штимоване a^1-de^1 . Специфичност овог инструмента је у томе што су струне гудала причвршћене између жица, те се због тога не може у потпуности одвојити од инструмента. Приликом свирања на ерхуу, примјењује се попречни вибрато, за разлику од уобичајеног извођења на гудачким инструментима. Ерху се користи за изражавање најразличитијих карактера - од њежне лирике, па све до скерцозних расположења. Техника свирања на овом инструменту доведена је до савршенства. Ерху је, превасходно, мелодијски инструмент, са преовладавајућом употребом легата, али могућа су најразличитија артикулациона нијансирања и друге технике свирања као што су пицкато десном руком, пицкато лијевом руком, портаменто, трилери, попречни вибрато, а које доприносе великој изражајности овог инструмента. У динамичком смислу је нешто скромнијих могућности, што се нарочито односи на високи регистар. Користи се као солистички, камерни, оркестарски и пратећи инструмент. Заступљеност ерхуа је велика у ансамблима али и у тзв. кинеском симфонијском оркестру, гдје је његова улога аналогна улози виолина у класичном симфонијском оркестру. Опсег инструмента је од de^1 до приближно a^3 . Постоји нижа регистарска варијанта овог инструмента која се зове *жонху* (попут виоле у класичном оркестру). Штим овог инструмента је de^1-ge . Опсег му је од ge до приближно de^3 .

Инструмент истог типа, али са вишим регистром је *гаоу*, чији је штим $de^2 - ze^1$, а опсег $ze^1 - de^4$.

Сљедећи представник групе гудачких инструмената је *банху*. Традиционални банху првенствено је кориштен као пратећи инструмент у сјеверно – кинеској музичкој драми, у сјеверним и јужним кинеским операма или као солистички или камерни инструмент. У 20. вијеку банху се почео користити као оркестарски инструмент. Банху, као и ерху, има неколико регистарских варијанти. Тенор банху штимован је на тонове $a^1 - de^1$ и има опсег $de^1 - ze^3$, док је алт банху штимован на тонове $de^1 - ze$ и има опсег $ze - ce^2$. Банху има корпус од половине кокосовог ораха, који је прекривен танком дрвеном мембраном. Дугачки врат без прагова направљен је од тврде врсте дрвета, а завршава се главом с вијцима. Техника свирања и држања инструмента је иста као на ерхуу. Банху има двије металне жице које су штимоване по чистим квинтама, са опсегом од приближно двије и по октаве. Дужина му је око 70 цм. Банху има продоран, напет звук и погодан је, прије свега, за изражавање живахног карактера.

Један од најраспрострањенијих и најпознатијих кинеских музичких инструмената из групе трзачких је *пипа*, инструмент типа лутње, савијеног врата уназад. Пипа је широко распрострањена у Централној и Јужној Кини. У литератури се први пут помиње у 3. вијеку, а први цртежи инструмента датирају из 5. вијека. Међутим, први прототипи пипе постојали су у Кини још крајем 3. вијека п.н.е. Назив пипа везан је за начин свирања: пи означава кретање прстију наниже по жицама, а па обратно кретање. Пипа се користи као солистички, камерни или оркестарски инструмент, али и као пратећи инструмент пјевању или декламацији. Позната је по својој великој изражајности и способности да звучи страствено и моћно, а с друге стране и веома танано и њежно. Захваљујући усавршавању инструмента, као и технике свирања, у данашње вријеме је у великој експанзији стварање новог репертоара за овај инструмент. Има четири жице које су штимоване $a - e - d - A$. Пипа је хроматски инструмент, са опсегом од $A - de^3$. Крушкастог је облика, без резонаторских отвора и кратким вратом са праговима. Обично је дужина инструмента око 100 цм, а ширина 30 – 35 цм. Звук се добија помоћу плектрума, али понекад и ноктима, који се специјално обликују. При свирању пипа се држи усправно, прстима лијеве руке се притискају, а десном руком се окидају жице и тако се добија тон. На пипи се свира у сједећем положају, ослањајући тијело инструмента на кољено, а врат на лијево раме.

Сансјен је кинески традиционални жичани инструмент (кинеска гитара са три жице). Користио се у кинеској опери (један од четири кључна инструмента), традиционалним ансамблима, као пратећи инструмент за пјесму и игру. До недавно се сматрало да се сансјен

појавио у вријеме монголских освајања у 14. вијеку, али савремена истраживања показују да је био познат и за вријеме династије Тан (од 7. до 10. вијека). Облик његовог корпуса је у суштини правоугаони са заобљеним ивицама, израђен од дрвета, а на предњој страни је затегнута мембрана од змијске коже. Има дуг врат, без прагова, са три жице штимоване *ge – de – Ge*. Опсег инструмента је од *Ge* до приближно *de*³. У прошлости су се жице најчешће правиле од свиле, а данас их замјењују најлонске. *Руан* је кинеска гитара са четири жице, која се појавила у Кини у епохи династије Хан (206.–220. година п.н.е.). У данашње вријеме користи се као солистички, камерни и оркестарски инструмент. Састоји се од корпуса - резонатора округлог облика, са четири жице штимоване по чистим квинтама и квартама, у зависности од регистарске варијанте инструмента (*жонгруан* – кинеска алт гитара, *даруан* – кинеска бас гитара, *дијинруан* – кинеска бас гитара). Техника свирања на руану слична је техници свирања на гитари (користи се плектрум). Руан може имати различите улоге у ансамблима и оркестрима – од мелодијске, преко хармонске, до улоге носиоца линије баса.

Јангћин је жичани инструмент, кинески цимбал. Користи се као пратња у извођењу кинеске опере, а такође и као камерни и солистички инструмент. Потиче од персијског цимбала са чекићима – инструмента сантура. У Кину је стигао Путем свиле прије око 500 година. Корпус јангћина је трапезастог облика и прави се од тврдых врста дрвета. На инструменту се налазе жице (првенствено од бронзе) и има постоље. Звук се производи ударањем бамбусовим чекићима специфичног облика. Звук овог инструмента може бити веома разноврстан - оштар, њжан, изражајан и др. Техника свирања савремених извођача доведена је до савршенства и до веома високог нивоа виртуозитета. Користи се као солистички, камерни, пратећи и оркестарски инструмент. Јангћин дијели многе особине са другим инструментима из породице цимбала. Једна од најраспрострањенијих техника свирања на овом инструменту је тремоло. Могуће је свирање и појединачних тонова, интервала, а и истовремено извођење мелодије и пратеће фактуре, нпр. у разложеним акордима. Поред уобичајеног начина кориштења чекића, он може да се и обрне и да се звук производи превлачењем преко жица у виду глисанда, при чему се добија специфична звучност инструмента. Такође је могућа јединствена техника коју ћемо назвати неком врстом рикошета, а она се добија захваљујући савитљивости материјала палице на којој се налази чекић, тако да се уз одређени покрет добије ефекат поскакивања чекића по жици, што има сличност са ефектом рикошетирања гудала на гудачким инструментима. Опсег инструмента је преко четири октаве. Поред уобичајене технике свирања по жицама, могући су и разни ефекти, као што су перкусивни – ударањем чекића по корпусу инструмента и сл. *Женг (жен)* је традиционални кинески трзalachки инструмент, сличан цитри, са историјом дугом око 2500 година. Од давнина је популаран и заступљен у солистичкој и камерној

традиционалној кинеској музици или као пратећи за пјесму и игру, а у наше доба користи се и као оркестарски инструмент. Звучно тијело му је правоугаоног облика, израђено од дрвета, са затегнутим жицама преко мостића који може да се помјера, те се на тај начин врши прештивавање инструмента. Женг је у почетку имао 5 жица, касније 12 или 13, а модерна варијанта има 21–25 жица. Најзаступљенији је инструмент са 21 жицом, штимован по пентатонској љествици, са опсегом од четири октаве (*Де - δ^3*). У прошлости су жице израђиване, углавном, од свиле, а на модерним инструментима преовлађују металне. Звук је продоран и звонак. Инструмент се поставља на посебно израђено постоље. На женгу се свира тако што извођач десном руком окида жице, а лијевом их додирује и на тај начин постиже квалитетан и племенит тон. На прстима десне руке посебном траком су причвршћени плектруми. Савремени репертоар за женг често захтијева да извођач стави плектруме и на лијеву руку. Усавршавањем грађе инструмента дошло је и до побољшања његових звучних квалитета и боје, а упоредо с тим напредовала је и техника свирања. Поред уобичајеног начина свирања на овом инструменту, модерна литература укључује и разне звучне ефекте, као што су: превлачење гудала виолончела преко жица, окидање жица иза мостића, ударање палицама по жицама (као на ударалкама), коришћење дрвеног корпуса инструмента за перкусивне ефекте итд. Усавршавање конструкције и извођачке технике резултирало је да женг постане инструмент богате звучне палете и великих изражајних могућности.

У Камерном оркестру Забрањеног града употребљавају се различите ударалке – кинеске традиционалне, а осим њих, најчешће, вибрафон. Од кинеских традиционалних присутни су: опнозвучни, дрвозвучни и металозвучни инструменти.

Бангу је мали бубањ са дрвеним тијелом у облику здјеле и кожном мембраном с горње стране. На њему се свира са двије палице. Боја (а привидно и висина тона) мијења се у складу са промјеном мјеста удара палице по мембрани од периферије према центру. Бангу се поставља на дрвенеи треножац. Често се примјењује у народној музици, али и у оперским оркестрима, као и у различитим ансамблима. У театру, на овом инструменту најчешће свирају диригенти, који помоћу њега дају условне сигнале музичарима оркестра и солистима на сцени. Бангу се понекад користи и као солистички инструмент.

Сјао бо (мале чинеле) су двије округле бакарне чинеле с испупчењима и рупама у средини. Уске кожане траке провучене су кроз ове рупе, како би музичару било лакше држати дискове у рукама. Поред кинеске опере, овај инструмент се често користи у народним ансамблима, као пратња пјесама и плесова, али и у будистичким храмовима. *Сјао ло* је уобичајено кинеско име за гонгове. Има их више

врста различитих величина, пречника од неколико центиметара до метра. Сјао ло је гонг мање величине од онога који се примарно користи у пекиншкој опери. Легура из које се изливају гонгови, обично се састоји од висококвалитетног бакра, цинка и калаја. Звучне карактеристике варирају у зависности од квалитета и дебљине материјала од ког се израђује. На овом инструменту свира се помоћу једне палице.

Пајбан се појавио у дворској и народној музици Кине од шестог до осмог вијека нове ере. Популарност овог инструмента нагло је порасла у свим музичким жанровима, а у традиционалној кинеској опери *пајбан* такође игра важну улогу. Обично се састоји од три дрвене плоче. Приликом свирања, доња плоча држи се лијевом руком и удара се по њој са друге двије.

Присутне су и разне друге врсте бубњева, там-там, temple block и вибрафон.

Као што је већ поменуто, у жељи да своје традиционалне инструменте представе на концертним сценама изван Кине, чланови Камерног оркестра Забрањеног Града иницирају настанак нових дјела чији су аутори академски композитори из Кине, Европе, али и свијета. При стварању нових дјела за кинеске традиционалне инструменте комбинује се индивидуални стил композитора са европским образовањем и начином музичког мишљења са специфичностима и изражајним могућностима које пружају кинески традиционални инструменти. Поред наглашене потребе, карактеристичне за кинеску културу, да се очува њихова импресивна традиција у сваком смислу, настоји се очувати и аутентичност кинеских традиционалних инструмената, али се паралелно ради и на њиховом промовисању и ван Кине и то у области савремене академске музике, формирајући различите врсте ансамбала. Неки од њих састављени су од искључиво традиционалних инструмената, затим од традиционалних инструмената комбинованих са европским класичним инструментима, а током 20. вијека формиран је и велики оркестарски састав, сачињен у највећој мјери од кинеских традиционалних инструмената подијељених у инструменталне оркестарске групе, по узору на симфонијски оркестар. Композиције које настају на иницијативу оваквих ансамбала, међу којима посебно мјесто заузима Камерни оркестар Забрањеног Града, одликују се иновативношћу, оригиналношћу и новом палетом звучних боја, што је резултат комбинације европског начина музичког мишљења композитора и аутентичног звука кинеских традиционалних инструмената, унапријеђеног увођењем иновативних елемената. Без обзира на композициону технику, музички језик, изражајна средства која користи композитор, у свакој од ових композиција у првом плану је „наметљивост“ звучних особености кинеских традиционалних инструмената. Композитори кроз свој рад свакако унапређују звучање ових инструмената у односу на њихову традиционалну примјену,

експериментишући и уводећи нове технике свирања, али то инструменте ипак значајније не удаљава од њиховог традиционалног звука.

У томе се огледа јединственост ових инструмената, али и њихов допринос општем развоју савремене умјетничке музике и на тај начин се позиционирају на свјетској концертној сцени ,доносећи нову димензију звука, проткану древношћу и традицијом.

Кад је у питању репертоар Камерног оркестра Забрањеног града, можемо рећи да је он разноврстан у смислу извођачког медија јер композитори за своја дјела не користе увијек комплетан састав оркестра, тако да постоје дјела писана за мање саставе, соло инструменте, а у неким је ансамбл кинеских инструмената допуњен клавиром, виолончелом, гудачким квартетом, виолаом и другим класичним инструментима. У састав Камерног оркестра Забрањеног Града улази и контратенор који учествује у извођењу дијела репертоара писаног за овај ансамбл. Стварајући нови репертоар којим ће се традиционални кинески инструменти комбиновати са класичним западним инструментима, даје се допринос процесу њихове академизације, уз удаљавање од њихове традиционалне улоге.

Литература:

- Central and Eastern European Countries (CEEC), (2018). *Composers Field Trip in China, Guidebook*, China.
- Сао, Су. (2004). *The Best of Traditional Chinese Music, Instruments and Musicians*, China.
- Wang, Zichu. *Chinese Musical Instruments*. Ministry of Culture of the People's Republic of China National Museum of Musical Instruments in Suzhou, *Chinese Folk Instruments*.
- Прокопенков, Павел. (2013). *Традиционные музыкальные инструменты Китая*, Уссурийск.
- Andreis, Josip. (1989). *Povijest glazbe 1*, Zagreb: Sveučilišna naklada Liber, str. 28–33.
- Difurk, Norber. (1982). *Ljudi, instrumenti, dela*. (ur. Stana Đurić-Klajn) Muzika 1. Beograd: Vuk Karadžić.
- Приватна архива Дражана Косорића

SUMMARY

TRADITIONAL CHINESE INSTRUMENTS IN ARTISTIC MUSIC BASED ON THE PERFORMING ARTS OF THE FORBIDDEN CITY OF THE CHAMBER ORCHESTRA

MA Dražan Kosorić, MA Sandra Ivanović

The use of traditional instruments in the artistic music of China occupies a significant place. The effort to preserve cultural heritage in every sense is one of the basic features of modern Chinese society. The cultivation of traditional Chinese music and the preservation of the authenticity of the instruments is further enhanced by their active introduction into contemporary art music and the creation of a new repertoire for various ensembles in which they play a significant role. One of the most significant Chinese ensembles of its kind is the Forbidden City of the Chamber Orchestra, unique in its composition and highest performing and artistic domain. This ensemble promotes traditional Chinese instruments around the world, and on their initiative, an increasing number of works are being authored by composers from China as well as composers from around the world. The authors of this work, during their stay in China, participating in projects aimed at introducing Chinese traditional music and instruments and their use in contemporary artistic music, had the opportunity to become more familiar with their expressive and technical capabilities. The aim of this paper is to show the basic characteristics of the instruments and to get acquainted with the performing activity of the Forbidden City of the Chamber Orchestra.

Key words: traditional Chinese instruments, artistic music, the Forbidden City, the Chamber Orchestra.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

78(082)

НАУЧНИ скуп Дани Војина Комадине Савремено и традиционално
у музичком стваралаштву (2019 ; Источно Сарајево)

Зборник радова / Научни скуп Дани Војина Комадине
"Савремено и традиционално у музичком стваралаштву 1", Источно
Сарајево, 13-14. децембар 2019. ; [главни и одговорни уредник
Мирадет Зулић]. - Источно Сарајево : Музичка академија
Универзитета у Источном Сарајеву, 2020 (Источно Сарајево :
Копикомерц). - 342 стр. : илустр. ; 21 cm

Податако уреднику преузет из импресума. - Текст ћир. и лат. -
Тираж 100. - Напомене и библиографске референце уз текст. -
Библиографија уз сваки рад. - Summeries.

ISBN 978-99976-902-1-0

COBISS.RS-ID 129609985